

fleste andre lande, som har indført pligt til at give denne oplysning, og på samme måde som er foreslået af EF-kommissionen i direktivforslaget om forbrugerkredit. Angivelse af en årlig rente vil også lette sammenligninger med renten ved andre former for långivning. Hertil kommer, at de praktiske vanskeligheder for detailhandelen vil kunne lettes ved opstilling af tabeller over månedlig rente omset til årlig rente.

(5) *Kreditkøbsprisen*, dvs. summen af kontantprisen og kreditomkostningerne. Kreditkøbsprisen afviger fra afbetalingslovens definition af afbetalingsprisen, idet man i afbetalingsprisen ikke medregner bagudfaldende renter.

(6) *De enkelte ydelser, disses antal og forfaldstid*. Disse oplysninger svarer stort set til, hvad der kræves i den gældende afbetalingslovs § 10, stk. 1, nr. 2. »Ydelser« omfatter både afdrag og kreditomkostninger opgivet som et samlet beløb. Dette betyder, at også det samlede kreditomkostningsbeløb skal fordeles på de enkelte ydelser.

Om betydningen af, at der er aftalt variabel rente for pligten til at give de under nr. 3-6 nævnte oplysninger, henvises til bemærkningerne til § 38.

Stk. 1, nr. 1-3 og nr. 5-6, svarer til oplysningspligten efter udvalgets lovudkast § 6, stk. 1, nr. 1-4 og 6, og der kan derfor henvises til udvalgets bemærkninger hertil i betænkningen s. 66-67. Udvalget har endvidere foreslået, at sælgeren også skal have pligt til at give oplysning om *skyldbeløbet*, dvs. kreditkøbsprisen med fradrag af udbetalingen, jfr. udvalgets udkast § 6, stk. 1, nr. 5. Efter justitsministeriets opfattelse er det imidlertid vigtigt ikke at gøre oplysningspligten mere omfattende end nødvendigt, og man har derfor ikke fundet tilstrækkelig grund til at medtage skyldbeløbet, som køberen i øvrigt selv let kan regne sig til.

Til stk. 2.

Bestemmelsen svarer til § 6, stk. 2, i udvalgets lovudkast, bortset fra, at justitsministeriet ikke har fundet det fornødent at stille krav om, at det i bestemmelsen nævnte dokument er underskrevet af køberen. Justitsministeriet har herved især lagt vægt på, at det ved visse aftaler kan være vanskeligt for sælgeren at sikre sig, at køberen underskriver dokumentet, jfr. herved også betænkningen s. 65. Noget andet er, at sælgeren ofte vil være interesseret i at få køberens underskrift som bevis på, at oplysningerne er givet.

Til stk. 3.

Hvad angår bemyndigelsen til justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om beregningen af kreditomkostningerne som en effektiv årlig rente henvises til pkt. 7.d.2°. i de almindelige bemærkninger samt til bemærkningerne ovenfor til stk. 1, nr. 4, hvor der nærmere er redegjort for, hvorledes udnyttelsen af bemyndigelsen forudsættes at ske.

I øvrigt svarer bestemmelsen til en del af § 37, stk. 1, i udvalgets lovudkast, jfr. betænkningen s. 53 og s. 111.

Til § 9

Bestemmelsen, som kun gælder ved forbrugerkøb, giver køberen fortrydelsesret, medmindre andet er aftalt. Bestemmelsen svarer med enkelte ændringer til § 7, alternativ B, i kreditkøbsbetænkningen (mindretallets forslag), jfr. betænkningen s. 38, 49 og 69-72. Om baggrunden for bestemmelsen henvises til pkt.7.e. i de almindelige bemærkninger.

Til stk. 1.

Bestemmelsen, der svarer til § 7, alternativ B, stk. 1, i betænkningen, jfr. denne s. 49 og s. 69-70, giver køberen fortrydelsesret, i det omfang parterne ikke har aftalt andet. Det kan aftales, at køberen ikke har fortrydelsesret, eller at han har en mindre - eller mere - vidtgående fortrydelsesret end angivet i § 9.

Reglen finder også anvendelse som udfyldende regel i tilfælde, hvor sælgeren har indrømmet køberen en returret, afbestillingsret eller lignende.

Ønsker sælgeren ikke at indrømme fortrydelsesret eller kun at give fortrydelsesret på andre vilkår, må han gøre køberen opmærksom på det på tilstrækkelig tydelig måde. Efter omstændighederne vil det kunne ske gennem opslag i forretningen, hvis opslaget er anbragt på en iøjnefaldende måde, og der endvidere ikke kan være tvivl om, at det konkrete køb er dækket af opslagens ordlyd. Et tydeligt opslag om, at der ikke er fortrydelsesret ved udsalgsvarer, vil således kunne være tilstrækkeligt til at angive, at der ikke er fortrydelsesret ved køb af egentlige udsalgsvarer, hvorimod det ikke vil dække køb af varer, som alene er markedsført som »særtilbud« eller lignende.

Har køberen uden forudgående mundtlige salgsforhandlinger skriftligt bestilt en vare, vil det være tilstrækkeligt, at sælgeren senest samtidig med, at han accepterer køberens tilbud, tilkendegiver, at der ikke er fortrydelsesret, eller at der gælder særlige vilkår for fortrydelsesretten. I modsat fald ville køberen kunne påtvinge sælgeren en uges fortrydelsesret. Lægger køberen i denne situation